

Súd: Okresný súd Galanta
Spisová značka: 10C/318/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2315206854
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Foltánová
ECLI: ECLI:SK:OSGA:2020:2315206854.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Galanta v konaní pred samosudkyňou JUDr. Evou Foltánovou v spore žalobcu: I. R.V., W.. XX.X.XXXX, L. XXX/XX, J., zastúpený: ADVOKA s.r.o., IČO: 44 449 615, Komárnická 36, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Račianska 71, Bratislava, za účasti splnomocnenkyne žalobcu a intervenientky: H.Š. H., W.. X.X.XXXX, Q. L. Č.. XXXX, zastúpená: ADVOKA s.r.o., IČO: 44 449 615, Komárnická 36, Bratislava, o žaloba o náhradu škody, taktó

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný žalobcovi zaplatiť 6 400 Eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Súd v ostatnej časti žalobu zamietá.

III. Žalovanému súd priznáva náhradu trov konania v rozsahu 78 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca žalobou podanou na tunajší súd prostredníctvom svojho právneho zástupcu 30. marca 2015 si uplatnil proti žalovanému zaplataenie ušlého zisku vo výške 42.360,96 Eur, zaplataenie nemajetkovej ujmy vo výške 16.000 Eur a náhradu nákladov spojených s predbežným prerokovaním nároku žalobcu na náhradu škody vo výške 656,94 Eur. Žalobu skutkovo vymedzil tak, že na súde prvej inštancie sa proti nemu viedlo exekučné konanie od roku 1997 do roku 2014 na základe platobného rozkazu Okresného súdu Galanta sp. zn. 1 Rob 778/1996 z 20. septembra 1996, počas ktorej doby žalobca nemohol disponovať svojim majetkom, vo svojom okolí pôsobil ako neplatič, neseriózna osoba. V čase začatia exekúcie žalobca bol vo veku 25 rokov, žil u svojej mamy v malom trojizbovom byte. Nachádzal sa v trvalom strese v dôsledku čoho sa mu poškodil trojklanný nerv, takmer tri mesiace mal zdeformovanú tvár, musel byť hospitalizovaný v nemocnici. Pri výpočte ušlého zisku žalobca vychádzal z inkasa minimálnej mzdy od januára 1998 do januára 2014, čo predstavuje 16 rokov, t. j. 220,63 x 12 mesiacov x 16 rokov = 42.360,96 Eur. Nemajetkovú ujmu vypočítal ako 16 rokov neefektívnej činnosti Okresného súdu Galante á 1.000 Eur = 16.000 Eur. Žalobca dal do pozornosti výrazný a ťažko reparaovateľný moment masívneho poškodenia jeho dobrého mena, povesti, osobnej integrity, moment dlhoročného stresu, pocity frustrácie, ako aj stratu dôvery, teda jedná sa o morálnu ujmu. Vzhľadom na túto skutočnosť žalobca podal sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý jeho sťažnosti vyhovel a na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky podal návrh na predbežné prerokovanie podľa § 15 zákona o zodpovednosti za škodu, avšak bezvýsledne.

2. Právne žalobu odôvodnil zákonom o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci č. 514/2003 Z. z. a § 420 Občianskeho zákonníka / ďalej len OZ /.

X. H. H. návrhom zo 7. októbra 2015 deklarovala svoj záujem vstúpiť do konania ako vedľajšia účastníčka z dôvodu jej právneho záujmu na výsledku konania.

4. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť z dôvodu, že, nárok žalobcu neuznal. Nárok na náhradu ušlého zisku žalovaný neuznal, pretože žalobca pri podaní návrhu na predbežné prejednanie si uplatnil inú výšku ušlého zisku, ako pri podaní žaloby, čo nie je možné, pretože podmienka predbežného prerokovania je splnená, len ak v oboch konaniach si poškodený uplatňuje rovnaký nárok, a to v rovnakom rozsahu a z rovnakého titulu. V návrhu na predbežné prerokovanie si žalobca uplatnil z tohto titulu 3.530,12 Eur a v súdnom konaní žiada priznať 42.360,96 Eur. Čo sa týka nároku na náhradu nemajetkovej ujmy sa žalovaný vyjadril tak, že túto náhradu nie je možné priznať automaticky. Poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky na základe, ktorého ústavným súdom bola žalobcovi v roku 2014 priznaná suma 2.500 Eur. Okrem toho žalovaný namietal neexistenciu príčinnej súvislosti medzi úradným postupom a vznikom škody na strane žalobcu. Nárok na náhradu trov súvisiacich s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody žiadal zamietnuť z dôvodu, že tento nárok zákon č. 514/2003 Z. z. vylučuje.

5. Prvostupňový súd na základe zisteného skutkového stavu vo veci rozhodol rozsudkom zo 16. apríla 2018 č. k. 10C/318/2015-300 tak, že I. výrokom žalobu zamietol, II. výrokom návrh na prerušenie konania zamietol, III. výrokom žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania.

6. Krajský súd v Trnave rozsudkom z 30. októbra 2019 č. k. 10Co/219/2018-472 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zamietajúcej žaloby o zaplatenie ušlého zisku v sume 38 830,84 Eur a o zaplatenie náhrady nákladov v sume 656,94 Eur spojených s predbežným prerokovaním nároku žalobcu na náhradu škody potvrdil s tým, že nariadil súdu prvej inštancie opravu úvodnej časti napadnutého rozsudku správnym označením žalovaného a splnomocnenkyne žalobcu i intervenientky a v napadnutej časti zamietajúcej žalobu o zaplatenie ušlého zisku v sume 3 530,12 Eur a o zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 16 000 Eur a v napadnutej časti náhrady trov konania rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

7. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že pre vznik práva na náhradu nemajetkovej ujmy, obdobne ako pre vznik práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, je nevyhnutné, aby boli súčasne naplnené tri základné predpoklady, ktorými sú nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávny úradný postup, existencia nemajetkovej ujmy a kvalifikovaná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy; v prípade nemajetkovej ujmy musí byť, navyše, zrejmé, že samotné konštatovanie porušenia práva je nedostačujúce. Podľa právneho názoru Ústavného súdu Českej republiky, v prípade nároku na náhradu nemajetkovej ujmy nepostačí tvrdiť prietahy v konaní a „primeranosť nároku“, existencia (imateriálnej) ujmy a príčinná súvislosť medzi ňou a nesprávnym úradným postupom musí byť tvrdená a preukázaná. Pri riešení otázky príčinnej súvislosti je právnym posúdením veci vymedzenie, medzi akou ujmom (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie zodpovednosti má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva nemajetková ujma, za ktorú je požadovaná náhrada. Tejto otázke nevenoval súd prvej inštancie dostatočnú pozornosť. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmom poškodeného (ak vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne), prípadne inou skutočnosťou (ak bola tvrdená a preukázaná), sa zisťuje príčinná súvislosť. Protiprávny úkon nemusí byť jedinou príčinou vzniku ujmy, stačí, že je jednou z príčin, a to príčinou dôležitou, podstatnou a značnou. V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Objasneniu tejto otázky nevenoval súd prvej inštancie takmer žiadnu pozornosť, neuviedol medzi akou ujmom (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná, napriek tomu zdôvodnil zamietnutie nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch aj tým, že žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu a vznikom ujmy.

8. Po zrušujúcom rozhodnutí Krajským súdom v Trnave právny zástupca žalobcu akceptoval, že v otázke ušlého zisku bola predrokováaná suma iba 3 530,12 Eur. Mal za to, že k tomu zodpovedá aj žalovaná suma, ktorá ostala predmetom konania. Nakoľko išlo o chybu pri formulovaní dokumentu smerujúceho žalovanému v súvislosti s predrokováním a táto suma predstavuje približne 10 % žalovanej sumy za celé 16 ročné obdobie, žiadal súd, aby v tejto časti žalobe vyhovel.

9. Ohľadom nemajetkovej ujmy sa stotožnil s názorom Krajského súdu, že existuje silná ale vyvrátiteľná domnienka, že nemajetková ujma v sfére žalobcu nastala. Argumentačne si pomohol vybranými myšlienkami z analogického rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/45/2017, ktorý je

pripojený k spisu. Poukázal na bod 19, kde Krajský súd v rozsudku uviedol, že ústavný súd konštatoval, že sa porušilo základné právo žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Existencia tohto nesprávneho úradného postupu sama osebe stačí ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

10. Právny zástupca žalobcu poukázal na body 22, 23, 31 rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/45/2017, ktorý konštatuje, že nie je vylúčené ani ospravedlnenie orgánu štátu za ujmu vyvolanú výkonom verejnej moci. V danom prípade išlo iba o 6 ročné prieťahy v našom ide o 17 ročné. Napriek tomu Krajský súd v Trnave konštatoval, že vzhľadom na ostatné uvádzané skutočnosti toto nebol daný prípad. O to viac nemôže postačovať iba ospravedlnenie v prejednávanej veci. V bode 32 udáva, vysvetlením následku javových súvislostí, že žalobca naplňuje svoju povinnosť tvrdiť príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy. V bode 33 konštatuje, že nemajetková ujma spočíva i v stave neistoty ohľadne výsledku konania, ide o psychologickú kategóriu, a preto sa v základnom rozsahu predpokladá škoda. Žalobca nemusí preukazovať psychologickými alebo inými posudkami, že na jeho strane vznikla škoda. V bode 34 je vysvetľovaná silná alebo vyvrátiteľná domnienka. V bode 40 hovorí o zákone č. 514/2003 Z. z. v logickej súvislosti s dôvodovou správou k tomuto zákonu. Tiež v bode bod 41, 49. V bode 51 a 52 rozoberá Krajský súd v Trnave vo veci Apicella & Taliansko, kde myšlienково rozvádza, že za jeden rok prieťahov v konaní patrí podľa Európskeho súdu pre ľudské práva suma 1 000 Eur až 1 500 Eur za rok prieťahov. Ďalej poukazuje na okolnosti, ktoré môžu za istých prípadov zvýšiť alebo znížiť sumu. V prejednávanej veci považuje za primerané, aby bolo priznané asi 45 % sumy, ktorú by Európsky súd pre ľudské práva priznal sám. Celkovo priznal za rok prieťahov 400 Eur. Z tohto dôvodu žiadal, aby súd žalobcovi nepriznal za jeden rok prieťahov sumu nižšiu ako 400 Eur. Poukázal na to, že Európsky súd pre ľudské práva konštatoval, že ak sa žalobcovi z formálnych alebo iných dôvodov nepodarí presadiť ním požadovanú náhradu škody, ako je v tomto prípade formálne neprerokovaný ušlý zisk, náhrada trov konania v exekučnom konaní sp. zn. 8ER/1188/1997 vo výške 5 515,56 Eur, tak súd môže tieto okolnosti zohľadniť pri určovaní konečnej výšky nemajetkovej ujmy.

11. Právny zástupca žalovaného uviedol, že vyslovený záväzný právny názor Krajského súdu v Trnave z pohľadu žalovaného spočíva v tom, že zamietajúci rozsudok tunajšieho súdu mal jedinú vadu spočívajúcu v nedostatočne odôvodnenom rozsudku. Z postupu súdu nebolo vytýkané nesprávne posúdenie veci, a preto žalovaný sa stotožňuje s rozhodnutím tunajšieho súdu. K argumentáciu uvedenej právny zástupcom žalobcu uviedol, že medzi základné podmienky, ktoré podmieňujú priznanie náhrady škody alebo nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. je aj preukázanie vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Poukázal na to, že voči žalobcovi bolo vedených viac ako 20 exekučných konaní a za tohto skutkového a právneho stavu považoval za nepreukázanú a ani nesplnenú podmienku príčinnej súvislosti medzi žalobcom tvrdenými následkami a ním požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy spočívajúcu v jednoznačnom rozhodnutí týchto negatívnych následkov, ktoré mali nastať v živote žalobcu a týmito exekučnými konaniami. Žiadal žalobu zamietnuť.

12. Súd vypočul právneho zástupcu žalobcu, právneho zástupcu žalovaného, oboznámil sa s podstatným obsahom spisu a zistil tento skutkový stav vo veci.

13. Žalobca a v tomto konaní intervenient podali ústavnú sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky prostredníctvom právneho zástupcu proti porušovaniu základných práv a slobôd podľa § 46 a nasl. v spojení s čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky. Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 19. marca 2014 č. k. I. ÚS 749/2013-32 ústavný súd rozhodol, že 1. základné právo I. R. E. H. H. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Galanta v konaní vedenom pod sp. zn. 8Er/1188/1997 porušené bolo, 2. Okresnému súdu Galanta v konaní vedenom pod sp. zn. 8Er/1188/1997 prikazuje konať bez zbytočných prieťahov, 3. I. R. E. H. H. priznáva primerané zadostučinenie každému po 2 500 Eur, ktoré je Okresný súd Galanta povinný vyplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu, 4. I. R. E. H. K. H. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 529,64 Eur, ktorú je Okresný súd Galanta povinný vyplatiť na účet ich právnej zástupkyne R. R. S., E. V., R. W. X, F., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje. Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol na základe sťažnosti po tom, ako zistil, že okresný súd porušil zákonné povinnosti dané mu právnymi predpismi a konanie bolo poznačené ako celok neprimeranou dĺžkou konania, neefektívnosťou a nesústredenosťou. Okresný súd vykonával mechanicky jednotlivé administratívne úkony, ale vec meritorne neposudzoval. Postupom okresného súdu už len z dôvodu celkového trvania konania / viac ako 16 rokov / došlo u sťažovateľov k porušeniu ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Sťažovatelia v sťažnosti žiadali priznať primerané finančné zadostučinenie každému po 16 000

Eur. Ústavný súd Slovenskej republiky pri prerokovaní tejto výšky vychádzal zo zásady spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý finančné zadostučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. V danom prípade ústavný súd považoval priznanie sumy vo výške 2 500 Eur každému za primerané.

14. Právna zástupkyňa žalobcu 27. augusta 2014 predložila Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky žiadosť na predbežné prerokovanie podľa § 15 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci na náhradu škody.

15. Ministerstvo spravodlivosti oznámilo právnej zástupkyňi žalobcu listom z 21. januára 2015, že žiadosti nebolo vyhovené, lebo nebolo preukázané splnenie zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa predmetného zákona.

16. Žalobca do spisu založil prepúšťaciu správu Infekčnej kliniky S. W. M.a zo 7. septembra 2005, z ktorej vyplýva, že žalobca bol chorý s ušným nálezom, ktorý bol hodnotený ako herpes auriculae.

17. Súd na návrh žalovaného lustráciou zistil, že na tunajšom súde sa proti žalovanému viedlo 20 exekučných konaní v rozpätí rokov 2003 až 2015.

18. Na základe zisteného skutkového stavu súd právne vec uzatvára.

19. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

20. Podľa § 17 ods. 2 zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

21. Podľa § 17 ods. 3 zákona výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím na a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b/ závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

22. Podľa § 18 ods. 3 druhá veta zákona súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

23. Podľa čl. 46 os. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanoveným zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

24. Podľa čl. 46 ods. 2 prvá veta 3 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom.

25. Podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy, alebo nesprávnym úradným postupom.

26. Podľa čl. 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných hodnôt, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

27. V danom prípade predmetom konania je nárok žalobcu na priznanie nemajetkovej ujmy a ušlého zisku, ktorá mu vznikla následkom nesprávneho úradného postupu a prietahov v konaní tunajšieho súdu sp. zn. 8Er/1188/1997, ktorú skutočnosť konštatoval aj Ústavný súd Slovenskej republiky Nálezom č. k. I. ÚS 749/2013-32 z 19. marca 2014. V prvom rade sa v danej veci súd zaoberal, ktorú právnu normu subsumuje na zistený skutkový stav vo veci. Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky prietahy v konaní trvali od roku 1997 do 14. januára 2014, kedy bolo exekučné konanie zastavené. K prietahom v konaní došlo za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. účinného do 30. júna 2004 a v ďalšom období za účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 1. júla 2004. Ak prietahy v konaní vznikli za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. a trvali do doby po nadobudnutí účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. je potrebné rozhodnúť podľa tohto zákona.

28. Vzhľadom na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/219/2018 predmetom tohto konania je konanie o zaplatenie ušlého zisku vo výške 3 530,12 Eur a nemajetkovej ujmy vo výške 16 000 Eur.

29. V prejednávannej veci mal súd za preukázanú existenciu nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci, spočívajúcu v prietahoch v súdnom konaní tunajšieho súdu sp. zn. 8Er/1188/1997, ktoré konanie bolo prejednané Ústavným súdom Slovenskej republiky, ktorý konštatoval porušenie základného práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Pokiaľ sa jedná o nárok

žalobcu na zaplatenie ušlého zisku súd uvádza, že pri škode sa uhradza skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo / ušlý zisk / / § 442 ods. 1 OZ /. Podstatou ušlého zisku je ujma vyjadriteľná v peniazoch, spočívajúca v tom, že poškodený v dôsledku škodnej udalosti nedosiahne rozmnoženie majetkových hodnôt, ktoré sa dalo očakávať pri pravidelnom chode vecí. Pri vzniku nároku na náhradu škody je potrebné tvrdiť, ale aj preukázať existenciu základných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, pričom musia byť tieto predpoklady kumulatívne splnené, a to: a/ nesprávny úradný postup súdu, b/ vznik škody a c/ príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu a vznikom škody. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je zodpovednosť objektívna / bez ohľadu na zavinenie /. Pojem škody zákon č. 514/2003 Z. z. nedefinuje a ani neupravuje rozsah jej náhrady. V tomto smere je potrebné aplikovať príslušné ustanovenia všeobecnej úpravy / § 442 OZ / a škodu treba chápať ako ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného.

30. Žalovaný namietal neexistenciu príčinnej súvislosti ako základného predpokladu pre úspech žalobcu v konaní. Žalobca príčinnú súvislosť preukazoval dlhotrvajúcim exekučným konaním a dôsledkami pre žalobcu. Príčinná súvislosť javí sa vzťahom príčiny a výsledku, ktorý je daný vtedy, ak je daná skutočnosť v takom vzťahu k inej skutočnosti, že podľa všeobecnej skúsenosti, resp. odborných znalostí je treba ju pokladať za príčinu druhej, a túto za jej výsledok. Otázku danosti príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a určitou ujmu treba riešiť na základe skúmania konkrétnych zistení, tento vzťah musí byť bezprostredný, nie sprostredkovaný. Žalobca poukazoval na svoj vek v čase začatia predmetnej exekúcie, na okolnosti nemožnosti podnikania, ktoré skutočnosti vyvolávali pre žalobcu stres, z ktorého dôvodu ochorel. Je nesporné, že akékoľvek súdne konanie je pre stranu stresujúce. Exekučné konanie sa viedlo neprimerane dlhú dobu v zmysle konštatovania Ústavného súdu Slovenskej republiky, za ktorú skutočnosť bolo žalobcovi priznané primerané zadostučinenie. Skutočnosť, že žalobca v dôsledku exekúcie nemohol podnikat' alebo sa zamestnať žiadnym dôkazom nepreukázal. Súd pri nároku náhrady ušlého zisku zisťoval predpoklady zodpovednosti za náhradu škody. Súd mal za preukázanú existenciu nesprávneho úradného postupu v konaní tunajšieho súdu sp. zn. 8Er/1188/1997, ktoré konanie bolo prejednané Ústavným súdom Slovenskej republiky, ktorý konštatoval porušenie základného práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov. Pokiaľ žalobca v tomto konaní mal byť úspešný musel by preukázať škodu a príčinnú súvislosť medzi škodou a protiprávnym konaním. Žalobca pri výpočte ušlého zisku vychádzal z inkasa minimálnej mzdy od januára 1998 do januára 2014, teda $220,63 \text{ Eur} \times 12 \text{ mesiacov} \times 16 \text{ rokov} = 42\,360,96 \text{ Eur}$. Podľa názoru súdu sa jedná o výpočet ušlého zisku v hypotetickej rovine. Žalobca neuviedol a ani nepreukázal v konaní akým spôsobom mu táto škoda vznikla. Žalobca v konaní neuviedol, kde za týchto 16 rokov pracoval alebo podnikal, aký mal zárobok za predmetné obdobie. Predmetné konanie je sporovým konaním a teda žalobcu zaťažovalo dôkazné bremeno preukázania dôvodnosti svojho nároku. Pokiaľ žalobca neunesol dôkazné bremeno, nemôže byť v konaní úspešný. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnu, ale skutkovou, ktorú treba riešiť len v konkrétnych súvislostiach. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti je treba skúmať, ktorá príčina ju vyvolala a rozhodujúca je iba vecná súvislosť príčiny a následku. Premietnuc uvedené do predmetu konania súd uvádza, že na strane žalobcu neexistuje príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Súd na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že voči žalobcovi sa viedlo množstvo exekučných konaní od roku 1997 a žalobcovi sa nepodarilo preukázať, že práve exekučné konanie sp. zn. 8Er/1188/1997 malo negatívny dopad na jeho život, zdravie, postavenie v spoločnosti, aj keď sa jednalo o prvé exekučné konanie vedené voči jeho osobe. Žalobca nepreukázal, že práve toto konanie mu neumožnilo pracovať, podnikat', že práve týmto konaním sa mu zhoršil zdravotný stav a bol hospitalizovaný v nemocnici. Práve naopak súd poukazuje na správanie žalobcu, proti ktorému sa viedli exekučné konania, ale aj na skutočnosť, že žalobca v základnom konaní proti odporu nepodal odpor, proti upovedomeniu o začatí exekučného konania nepodal námietky, ktoré skutočnosti žalobca nerozporoval. To znamená, že medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody neexistuje priama, bezprostredná a neprerušená príčinná súvislosť.

31. Žalobca si uplatnil v konaní aj náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 16 000 Eur ako ekvivalent 16 rokov neefektívnej činnosti tunajšieho súdu, a to 1 000 Eur za každý rok, ako nemajetkovej ujmy spočívajúcej v stave neistoty ohľadne výsledku exekučného konania.

32. Súd je toho názoru, že priet'ahy v konaní pre poškodeného môžu znamenať i materiálnu ujmu. Dôsledkom každého porušenia základného práva garantovaného Ústavou Slovenskej republiky je určitá ujma. V prípade nemajetkovej ujmy súd v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva predpokladá, že existuje silná, hoci vyvrátiteľná domnienka, že roky trvajúce konania na súde môžu mať za následok priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Táto ujma sa predpokladá a nie je ju preto potrebné dokazovať. Ide o psychologickú kategóriu, ktorej hĺbka a rozsah sa ťažko preukazuje a preto

sa v základnom rozsahu predpokladá. To znamená, že žalobca nemusí preukazovať psychologickými alebo psychiatrickými posudkami, že u neho došlo k psychickej ujme. Takéto dôkazné prostriedky by mal navrhnúť v prípade, že tvrdí ujmu závažnejšieho rozsahu, teda, že by tvrdil niečo, čo nebyva obvyklým následkom, a je treba, aby existenciu tvrdeného následku, ako i príčinnú súvislosť medzi týmto následkom a porušením práva boli nesporne preukázané / rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/45/2017 z 9. mája 2018 /. Takýto záver vychádza aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá vychádza zo „silnej, ale vyvrátiteľnej domnienky“, že neprimeraná dĺžka konania znamená pre sťažovateľa morálnu ujmu a žiadne dôkazy v tomto ohľade v zásade nevyžaduje / rozhodnutie Apicella proti Taliansku /.

33. V tomto smere súd poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/45/2017, ktorý uvádza: „Nesprávnym už bol ale ten postup prvoinštančného súdu, v rámci ktorého súd nechal bez povšimnutia tvrdenia žalobcu, že nemajetková ujma mu vznikla i za stav neistoty ohľadne výsledku konania prebiehajúceho na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 37C/247/2009 (s poukazom na dĺžku trvania tohto súdneho konania), ktorá ujma sa predpokladá, dokazovať ju nie je potrebné, vychádzajúc pritom z eurokonformného výkladu príslušných, na vec sa vzťahujúcich ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný.“

34. Pokiaľ ide o odškodňovanie tejto nemajetkovej ujmy, ako už bolo konštatované vyššie, podľa Európskeho súdu pre ľudské práva je základným východiskom celková dĺžka neprimerane dlhého konania, nie len obdobie jednotlivých prieťahov, či časový rozdiel medzi dĺžkou neprimeranou a riadnou. Počet rokov konania sa násobí ročnou čiastkou, ktorú je možné modifikovať smerom hore alebo dole podľa intenzity naplnenia i prípadných ďalších kritérií, ktoré ale už treba dokazovať, k čomu zo strany žalobcu už nedošlo.

34. Z rozsudku ESLP vo veci Apicella proti Taliansku, z 10.11.2004, ods. 26 je zrejmé, že ESLP pri určení výšky odškodnenia za porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote (teda bez zbytočných prieťahov) vychádza zo sumy 1.000 až 1.500 Eur za jeden rok trvania konania ako základu na určenie celkového zadostučinenia. Túto sumu však znižuje o 30% v prípade, keď už bolo národnými orgánmi zistené porušenie práva sťažovateľa a ďalej ju upravuje predovšetkým v závislosti na význame predmetu konania pre sťažovateľa, zložitosti veci prejavujúcej sa najmä v počte inštancií súdnej sústavy, v ktorých bola vec prejednávaná a správania sa sťažovateľa, ktorým prispel k celkovej dĺžke konania. S takým spôsobom výpočtu výšky primeraného zadostučinenia, hoci vo všeobecnej rovine, sa stotožnil aj veľký senát ESLP v rozsudku v tej istej veci z 29.3.2006, ods. 66. Z rozsudku veľkého senátu ESLP v danej veci možno ďalej vyčítať, že ESLP považuje za primerané, ak je vnútroštátnym orgánom priznané poškodenému asi 45% sumy, ktorú by priznal sám / rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/45/2017 z 9. mája 2018 /.

35. Podľa názoru súdu sa javí ako primerané odškodnenie právnej neistoty žalobcu v rámci hladiny životnej úrovne Slovenskej republiky 400,- Eur za každý žalobcom žiadaný rok neefektívnej činnosti v právnej veci tunajšieho súdu sp. zn. 8Er/1188/1997. Súd pri určovaní tejto sumy vychádzal z toho, že žalobca bol za prieťahy v konaní odškodnený vo výške 2 500 Eur nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky a zo skutočnosti, že v tomto konaní žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou, ktorá skutočnosť spôsobila zamietnutie žaloby v časti náhrady ušlého zisku. Táto suma mohla byť modifikovaná v prospech žalobcu, pokiaľ by žalobca v konaní preukázal negatívny dopad nesprávneho úradného postupu na jeho život, zdravie, prácu a na závažnosť následkov, ktoré mu vznikli v jeho súkromnom živote, v spoločenskom uplatnení.

36. Vzhľadom na hore uvedené súd žalobu v časti ušlého zisku žalobu zamietol a v časti uplatnenia nemajetkovej ujmy žalobe čiastočne vyhovel a žalobcovi priznal 6 400 Eur / 400 Eur x 16 rokov = 6 400 /.

35. Ďalšie argumenty strán súd považuje pre rozhodnutie vo veci za nerozhodné, bez potreby sa s nimi osobitne vyporiadať. Podľa konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené medzi stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, pripomienku, ale je nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán / porovnaj napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II ÚS 251/04, III. ÚS 209/09 a pod. /. Preto na ostatnú argumentáciu zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednáwanej veci, avšak nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

38. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 Civilného sporového poriadku / ďalej len CSP /. Úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobného nároku a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. Ak mala strana úspech v spore čiastočný, náhrada trov konania sa potom pomerne rozdelí. Žalobca si v

konaní uplatnil 16 000 Eur z titulu nemajetkovej ujmy, 42 360,96 Eur z titulu ušlého zisku, 656,94 Eur z titulu nákladov v predbežnom prerokovaní nároku, t. j. spolu 59 017,9 Eur Žalobcovi bola priznaná suma 6 400 Eur. Tzv. hrubý úspech žalobcu predstavuje 11 % a tzv. hrubý úspech žalovaného predstavuje 89 %. Rozdiel v úspechu oboch procesných strán potom predstavuje prevažný čistý úspech žalovaného v rozsahu rozdielu oboch percentuálnych vyjadrení hrubého úspechu strán, teda 78 % / 89 % - 11 % /. Potom žalovanému prináleží žalovanému voči žalobcovi podľa § 255 ods. 2 CSP nárok na náhradu trov konania v rozsahu 78 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník podľa § 262 o ods. 2 Csp.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Galanta.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V podaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis. V odvolaní sa popri uvedených všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne neplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa z.č. 233/95 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení.